

Isaac, què et passa?

Obra de teatre escrita per alumnes de 3r d'ESO de l'Institut Les Margues de Calldetenes, el primer trimestre del curs 2022-23, en el marc de l'assignatura RCS (Recerca, creació i servei)

Autors: Jan Alier, Tomàs Armengol, Bruna Bancells, Rayan Barkoua, Iu Bover, Martí Capdevila, Mar Cendrero, Jan Clarà, Pau Codina, Bruna Codinach, Nil Farrés, Aina Galtés, Jan Godó, Judit Gutiérrez, Manpreet Kaur, Josa Jové, Júlia Márquez, Adrià Masnou, Biel Molist, David Prat, Alba Ramón, Jan Rodríguez, Èrik Roma i Albert Torras.

ESCENA 1

Isaac, Berta i infermera.

L'Isaac reposa en un llit blanc, la Berta està asseguda al seu costat. Any 2021.

Berta: Et trobes millor?

Isaac: Una mica millor, però encara estic fotut.

Berta: *[A part, fluix.]* Com em molesta la mascareta. A veure si ens la podem treure, ja.

Isaac: A mi no me'n fan portar.

Berta: Que rata! Vaia sort que tens.

Silenci incòmode.

Berta: Encara no entenc per què ho vas fer.

Isaac: T'ho explicaré, però no vull que ho diguis a ningú.

Berta: No ho diré a ningú. Va, parla.

Isaac: *[Amb veu tremolosa]* Jo... jo només volia ser acceptat, volia ser un d'ells.

Berta: Però per què? Si eren ells que se'n reien de tu. Eren ells que et molestaven i t'agredien!

Infermeres: *[Fort i des de fora]* Anna, pots portar això a la 35?

Berta: *[Tanca la porta, que estava ajustada.]* Tanco perquè no ens molestin, d'acord?

Isaac: *[Assenteix.]* Ja ho sé... Ja sé que eren ells, però posa't en la meva pell. Tu què hauries fet?

Berta: Doncs ja et dic jo que el que tu has fet no. El que has fet és d'idiotes, no té cap sentit.

Isaac: Tens raó, però...

Berta: *[Tallant-lo.]* Però què! Què vols dir amb aquest però?

Isaac: No sé què fer. Ara no tinc paraules per perdonar-me. Ha set molt greu.

Berta: Pots anar a parlar amb el psicòleg i quedar-te més a gust amb tu mateix.

Isaac: Psicòleg?!

Berta: Sí.

Isaac: Però tu estàs boja!

Berta: No. Això t'ajudarà a ser més conscient dels teus actes.

Isaac: M'ho haig de pensar.

Berta: No cal que t'ho pensis tant. Hi vas i ja està.

Infermera: *[Entra.]* Isaac, et poso això i et trobaras millor. Podràs descansar una mica.

Isaac: Val...

Berta: Li puc dir que vingui demà mateix i l'hi expliqués. Ara deixa'm un moment que vaig al lavabo.

Isaac: Vale.

La Berta surt de l'habitació i envia un missatge de veu a l'Alenka. Només se sent la seva veu.

Berta: *[Parlant pel telèfon.]* Mare, amb l'Isaac n'hem començat a parlar, però m'ha dit que no ho diguis a ningú. Ha admès que ho va fer i que va ser un error. Bueno, jo ara m'estic amb ell. Truca'm més tard.

La Berta torna a entrar i s'adona que l'Isaac s'ha adormit.

ESCENA 2

Isaac, Aida, Èrik i Alenka.

Any 2022. Es veu l'habitació de l'Isaac i el menjador separats per un envà. A l'esquerra del públic, la cambra, i a la dreta, el menjador. A l'extrem esquerre de l'habitació de l'Isaac, hi ha l'Aida i l'Èrik darrere d'unes teles quasi transparents a través de les quals se'ls pot veure l'ombra. Quan comencen a parlar, la llum es fa més intensa. L'Isaac parla per telèfon fix amb l'Aida, i amb l'Èrik, amb el mòbil. La mare apareix més tard. L'Èrik està assegut en una cadira amb una taula al davant. Sense gaire il·luminació. Sona el telèfon fix del menjador, l'Isaac s'hi dirigeix, l'agafa i torna a la seva habitació.

Isaac: Hola. Sí?

Aida: *[Nerviosa]* Isaac, m'has d'ajudar, tinc un problema. Tinc símptomes de covid-19 i... crec que no aguantaré gaire més... La mascareta no ha funcionat.

Isaac: Però si fa quatre mesos que ja no cal portar mascareta! Tranquil·la, tranquil·la, segurament no serà res, potser només és un refredat. Però si et trobes malament, fes-te una PCR.

L'Aida deixa el telèfon i va a buscar un kit de PCR. Sona el telèfon mòbil de l'Isaac des del públic.

Isaac: Qui s'ha deixat el telèfon encès? *[Petita pausa]* Ostres! Si és el meu! Ai, és que no paro mai quiet, i em deixo les coses per tot arreu! *[Baixa al públic a buscar el seu telèfon. No pot ser un telèfon real, ha de ser imaginari. Mira qui truca.]* Uf, a veure, què li passa, ara...? *[Despenja]* Èrik? Què vols?

Èrik: *[Nerviós]* Po... pots venir, ara, un moment, sisplau? Han començat a sortir formigues d'un calaix.

Isaac: *[Esbufega.]* Tranquil, només són formigues.

Èrik: Però és que s'acosten!

L'Aida entra a la tela buscant una caixa de PCR.

Aida: *[A part.]* On és la PCR que vaig comprar la setmana passada?

Isaac: *[A l'Èrik.]* Tranquil, home, tranquil, que les formigues comunes no mosseguen.

L'Aida troba la caixa.

Èrik: Estan pujant per la paret com en el nou joc de l'Spiderman.

Aida: *[Torna a agafar el telèfon.]* Què passa?

Isaac: *[A l'Aida.]* No et preocupis, és l'Èrik, que té un problema amb les formigues, com sempre.

Aida: Isaac, no em vull posar això al nas, és molt llarg!

Isaac: No t'amoïnis, només t'has de posar la part on hi ha el cotó. I tu, Èrik, ves a fer un volt. Després ja vindré a veure la teva habitació, que ara estic ocupat. Et truco quan pugui venir a casa teva.

Èrik: Però què dius, boig! Què vols que surti per la finestra? Vine ràpid, sisplau, que encara me'n caurà alguna a sobre!

Isaac: Tu només surt per la porta quan les formigues et deixin camí lliure i m'esperes a fora, davant de casa teva.

L'Alenka entra al menjador. Sembla amoïnada i nerviosa perquè no sap què fa l'Isaac a la cambra.

Alenka: *[Parlant a través de la porta tancada]* Titi? *[Pica a la porta.]* Carinyo, són les 7, a les 8 tens futbol. Tens pensat menjar i fer els deures? O prefereixes seguir a la teva habitació?

Isaac: *[Penja els dos telèfons.]* Sí, mama, estic fent els deures.

Alenka: Amb qui parles?

Isaac: Estic pensant les respostes en veu alta, tranquil·la, no passa res.

Alenka: N'estàs segur?

Isaac: Sí, mama.

Alenka: Recorda't de brenar quan acabis els deures.

Isaac: Sí, mama.

Alenka: I també recorda l'entrenament.

Isaac: Sí, ja hi penso.

Alenka: Així ho espero... [*Surt del menjador.*]

Isaac: [*A part.*] Hòstia puta! Ara futbol i després, si encara em queden forces, a casa l'Èrik. Pobre tio. I putes formigues.

ESCENA 3

Isaac i Berta.

Seuen al sofà del menjador de casa. Continuem a l'any 2022.

Isaac: Ostres... Te'n recordes quan vam trencar el vidre de l'habitació del pare mentre estava al bar?

Berta: Ah..., és vritat. Vam dir que havia set el veí i ens van acabar descobrint pel vídeo que vas gravar amb el teu mòbil.

Isaac: Perquè el vaig perdre. Ara que ho dius, encara tinc el vídeo a la meva galeria del mòbil!

Berta: En sèrio?

Isaac: Sí, mira, és aquí.

Treu el mòbil de la butxaca i li ensenya el vídeo. Riuen.

Berta: Uau! Va ser increïble. I encara recordo la cara del veí quan el pare el va anar a renyar.

Isaac: Ostres sí, d'això no me'n recordava. Quan hi va anar i vam sentir lo que li deia, em vaig posar a riure.

Berta: És vritat, va ser molt bo.

Isaac: ¿I te'n recordes d'aquell dia que vam anar a Port Aventura i vam pujar a la Red Force, que era l'atracció més alta, i, quan ja estem a dalt donant voltes, va volar un colom i et va picar a la cara?

Berta: Sí, Déu meu! Quin cop. Em va fotre una hòstia! I no sabia què era.

Isaac: Ha ha ha! Sí. Jo només me'n recordo de lo que vaig riure de tu. Estaves pàl·lida i..., quan vam baixar, lo primer que vas pensar era anar al lavabo, però com que no sabies on eren....

Berta: Què? Què em va passar?

Isaac: Ha ha ha! Doncs que et vas començar a pixar pel camí buscant el lavabo i la gent es reia de tu i de mi. Vaig passar vergonya! Em vaig quedar al tobogan del davant i tu no sabies on anaves.

Berta: Calla, home!

Isaac: Què! Només ho estic explicant.

Berta: Ja, però és que no sé si saps que hi ha una cosa que se'n diu parlar flux. Parles molt fort i ara tots els veïns ho han sentit.

Isaac: Què vols que hi fagi, em costa molt regular el to de veu.

La Berta, enfadada, comença a cridar.

Berta: Ja, però almenys podries intentar no cridar, retrassat!

Isaac: No cridis tant, gilipolles!

Berta: Va, calla, que no pots ni fer amics perquè ets un antisocial.

Isaac: I tu què? Que ets més baixa que un pitufo!

Berta: Ets un puto retrassat de merda.

Es posen a riure.

Isaac: Bueno, potser que parem de cridar, perquè si no els veïns es queixaran.

Berta: *[Sospira.]* Vale..., ja paro...

Isaac: Em fas riure, tia.

Berta: Ja ho sé. Què esperaves de mi!

Isaac: Ha ha ha! No et flipis. *[Estornuda a la cara de la Berta.]*

Berta: Però què fas, imbècil! Quin fàstic, tio!

Isaac: Perdó, només et volia netejar la cara, que la tens una mica bruta.

Berta: Ets un porc. M'havia posat una mica de base per tapar-me els grans.

Isaac: Ha ha ha! Vaja.. Parlant d'estornuts...

Silenci.

Berta: [Netejant-se.] Parlant d'estornuts..., què?

Isaac: Un record.

Berta: Quin? D'un estornut?

Isaac: Aquell dia...

Berta: Quin dia?

Isaac: Sí, al zoo de Barcelona.

Berta: Al zoo de Barcelona. Ara no faig memòria.

Isaac: Sí, te n'has d'enrecordar, que abans d'entrar al zoo vam brenar en un banc i vam donar una mica de berenar als coloms.

Berta: Ah, sííí! Ja me'n recordo, mare meva!

Isaac: Sí, bueno, doncs hi havia micos. Un d'ells es menjava un plàtan, i a tu no et va passar pel cap res millor que acostar-t'hi, i el mico et va estornudar tot el menjar la cara.

Berta: Hòstia, sí! Ho vaig passar tan malament que casi vomito. Feia una oloreta de peix podrit...!

Isaac: Mai oblidaràs el regal d'aquell mico.

Berta: Calla, va, no diguis tonteries, que em van venir unes arcades que no van ser normals. Però després em vaig posar a riure molt. Això t'ho reconec.

Isaac: Veus! Sí que et vas divertir en realitat.

Berta: Bueno... He d'admetre que sí que em vaig divertir, però també és vritat que no va ser gaire agradable.

Isaac: Normal, si m'hagués passat a mi, no m'hauria agradat gaire.

Berta: Parlant d'agradar, a tu qui t'agrada?

Isaac: Ara mateix ningú, perquè en realitat fa temps que només parlo amb l'Aida. Però te'n recordes d'aquella nena de primària que et va dir que es casaria amb mi?

Berta: Calla, calla. Quin riure em feia.

Isaac: Riure? Per què?

Berta: Tenia uns cabells rossos que mai es pentinava, vestia d'una manera molt diferent que els demés i em feia molt de riure la seva forma de parlar.

Isaac: Sí. *[Silenci.]* Bueno, i si anem a jugar un rato a la play?

Berta: Vale, m'està bé.

ESCENA 4

Isaac, Pau i entrenador.

Camp de futbol de la Fundació Vic. A l'escenari hi ha un banc de color blanc a la dreta i cons i aros per terra. Any 2022, encara. L'Isaac i en Pau recullen el material al costat de la banqueta.

Isaac: Pau, passa'm el con. O el reculls tu?

Pau: Té.

Isaac: Gràcies, bro. Escolta, me'n vaig ràpid que tinc un compromís.

Pau: Sí, però espera un moment, que t'... t'he d'explicar una cosa [*preocupat*].

Isaac: Vale.

Pau: En Jerry i en Marc, que...

Isaac: Sí, ja ho sé, són uns imbècils.

Pau: Ja, ja... Bueno, que porten dies molestant-me i, quan fem partits entre nosaltres, em van fent faltes els mo... molt capullos.

Isaac: Bueno, bro, això és futbol, sempre hi ha contacte. [*Silenci*]. Però ells es passen una mica.

Pau: Sí, però tot el rato igual, eh! Sense parar. Vaia fi... fi... fills de puta.

Isaac: Doncs queixa't al míster, bro, jo no hi puc fer-hi res.

Pau: Hòstia, m'he deixat els xiclets.

Isaac: Té, que si no et moriràs de gana. [*Li dona un xiclet.*]

Pau: Vaia rata! Aquesta merda em dones?

Isaac: A sobre que et dono algo...

Pau: Pe...perdona. Gràcies.

Isaac: Bueno... I què més?

Pau: Què més de què?

Isaac: Tu! Si no vols parlar amb mi, parla amb l'entrenador.

Pau: Ja, però amb l'entrenador no hi tinc tanta confiança.

Isaac: Doncs la vergonya l'hauries d'haver deixat a casa. Va, digue-l'hi.

Pau: Bueno, ho intentaré.

Isaac: Esclar que sí, sense por, que l'entrenador no mossega.

Pau: És que és bastant rabiüt, saps?, i prefereixo parlar-ne amb tu.

Isaac: No, home, no! Només crida una mica quan no li fem cas.

Pau: Quan estem al vestuari, em fan latigazos amb la tovallola.

Isaac: No fotis! Vaia cabrons! *[Amb ràbia.]*

Pau: Sí, mira *[s'aixeca un tros de samarreta]*.

Isaac: Hòstia! Quin mal, no?

Pau: Ja veus, vaia maricons.

Isaac: Vols que ens queixem a l'entrenador?

Pau: No, perquè no és només a futbol. També a l'institut, amb els de la Tóman. I l'altre dia els vaig veure a l'Espai Gironès i, quan sortia, em van tirar un gapo.

Isaac: I si els teus pares parlen amb els seus?

Pau: Ja els hi vaig dir. Em van dir que no els coneixen de res, ni de vista.

Isaac: Ara que ho dius, jo tampoc he vist mai els teus pares.

Pau: A veure, Isaac, et vaig dir que els meus pares es van riure de mi per no saber dir un embarbussament.

Isaac: No fotis, quin?

Pau: *Tres tristes tigres, tragaban trigo en un trigal, en tres tristes trastos, tragaban trigo tres tristes tigres.*

Isaac: Ara sí que el saps dir.

Pau: Tu diràs.

Isaac: Vaia tonto [*insultant-lo carinyosament*].

Pau: Sí, una mica.

Isaac: Jo ho explicaria a algú. Si els teus pares no et fan cas, potser a algú altre.

Pau: D'acord però a qui? No tinc ningú. [*Silenci.*] Els meus pares cada dia canvien l'embarbussament. Ahir va ser *Plou poc, però per lo poc que plou, plou prou.*

Isaac: No diguis tonteries!

Pau: Què passa! És vritat!

Isaac: Bueno [*Mirant-lo com si no s'ho cregués gaire.*]

Entrenador: Va, Isaac, vine!

ESCENA 5

Isaac, Berta i infermera.

Els germans es troben al mateix espai que en l'escena 1. L'Isaac segueix al llit, la Berta al seu costat. Tornem al 2021.

Isaac: Aaah!

Berta: Què passa!

Isaac: Res, res, només he tingut un malson.

Infermera: *[Entra.]* Hola, Isaac, com estàs? Vinc a agafar-te sang per fer-te una analítica.

Isaac: *[Xiuxiuejant.]* Fuck! Odio les agulles.

Infermera: És per la teva salut... *[Esbufega.]*

La infermera li extreu sang i se'n va. L'Isaac i la Berta es queden en silenci. L'Isaac es gira posant-se d'esquena a la Berta i es tapa amb la manta. El silenci és trencat per la infermera, que torna a entrar.

Infermera: Isaac? Et porto el dinar. *[Li fa senyals amb la mirada perquè mengi. Se'n va.]*

Isaac: *[L'Isaac mira el plat i intenta no plorar.]* Perdó... no puc, t'ho dic en sèrio, això és massa. *[S'aguanta les llàgrimes.]*

Hi ha un silenci incòmode. Es miren. L'Isaac no diu res.

Berta: *[Respira fondo.]* A veure, comences a parlar o et penses quedar tota l'estona plorant?

Isaac: Pe... però...

Berta: Però, una merda, hòstia! Quant de temps portes callat! Doncs ara parla d'una vegada!

Isaac: És que...

Berta: És que què?

Isaac: Simplement és incòmode...

Berta: Si no parles em penso quedar aquí tot el dia. *[Es deixa caure en una cadira.]*

Isaac: Buf! No em deixaràs mai en pau...

Berta: Doncs no.

L'Isaac somriu lleument.

Berta: *[Respira fondo.]* Per què no confies amb mi?

Isaac: Berta... És difícil, saps?

Berta: Estic preocupada i nerviosa, i saps que quan estic nerviosa em poso agressiva i no vull que et pensis que estic enfadada amb tu. M'entens?

Isaac: No estic gaire bé últimament...

Berta: Quin problema?

Isaac: És que no ho entendries! No t'he explicat coses de la meva vida.

Berta: Ho sé!! *[Nerviosa.]*

L'Isaac tira el menjar a terra i es queda mirant la Berta seriosament.

Isaac: Ja sé que has parlat amb la mare, no esperis que t'ho expliqui.

Berta: Saps que si no expliques res passarà allò, no?

Isaac: El què?

Berta: Si no dius res, tindran prou raons per internar-te.

L'Isaac s'altera bastant en escoltar això i s'asseu de cop al llit.

Isaac: Tu no pots decidir això! *[Cridant molt fort.]*

Berta: Jo no decideixo re.

Isaac: Doncs em sembla que sí.

Berta: No em parlis així.

Isaac: Jo no estic parlant malament.

Berta: M'expliques què va passar aquell dia d'una vegada?

Isaac: *[Petita pausa.]* Calla una estona.

Berta: *[Cridant.]* No callo fins que expliquis què va passar aquell dia.

Isaac: Doncs no ho faré.

La Berta s'aixeca de la cadira, fa unes passes i torna a seure.

Berta: Com estàs?

Isaac: Ja ho saps *[tapat amb la manta]*.

Berta: M'ho expliques?

Isaac: El què?

Berta: Allò.

L'Isaac calla una estona i després la Berta el mira.

Berta: Sí o no?

Isaac: Sí.

Berta: Doncs comença.

Isaac: Bé, no ho sé, només ho vaig fer sense pensar.

Berta: Però per què?

Isaac: No ho sé! *[Cridant.]* Simplement vaig pensar que així acabaria el dolor.

Berta: Però aquesta no era la solució!

Isaac: Ja ho sé! Vaig veure el pot de pastilles de la mare.

La Berta fa senyals perquè segueixi.

Isaac: Vaig decidir pendre-me-les. Totes. Te'n recordes que ahir a l'entrenament vaig arribar molt trist?

La Berta fa que sí.

Isaac: Doncs... *[Mira cap a la finestra.]* Vaig fer l'entrenament sol, com sempre. Tot normal fins a l'hora de marxar...

Berta: Va, Isaac, ves al gra.

Isaac: Vaig sortir de la dutxa... *[calla]*. La Tóman van venir cap a mi, un altre cop...

Berta: La Tóman?

Isaac: És una de les colles més populars de l'Institut, i per desgràcia meva, anem junts a futbol.

Es miren.

Isaac: Quan volia sortir de les dutxes, dos nois de la Tóman em van ruixar amb desodorant als ulls. Després els altres em van empènyer dintre de les dutxes i em van començar a pegar amb la tovallola.

Berta: Quan vegi aquests fills de puta els hi fotrè una pallissa que no sortiran vius d'això.

L'Isaac no diu res, només mira a sa germana amb mirada trista.

Isaac: Berta, no fa falta, ara ja estic bé.

Berta: No és vritat, si no, no estaries aquí a l'hospital.

Isaac: Berta... És problema meu, no n'has de fer res. Ja sé que el que vaig fer està malament, però ja està fet.

Berta: Però t'has estat fent mal tot aquest temps.

Isaac: Ja he demanat perdó!

Berta: Així i tot, amb un perdó no se soluciona res!

Silenci.

Berta: Isaac, per favor! És molt greu tot això!

Isaac: Me la suda tres pepinos. Jo ja no aguantava més aquest sofriment. N'estic fart!

Berta: Isaac... No és només això...

Isaac: Prou! [*Cridant.*]

Berta: Portes dos dies sense menjar gairebé res.

Isaac: Això no és vritat, Berta!

Berta: Com que no! Doncs em pots dir què has menjat aquests últims dos dies?

Isaac: Millor deixem-ho així.

ESCENA 6

Isaac, Berta i Alenka.

És la mateixa escenografia de la segona escena. L'Isaac està assegut amb la seva mare i la seva germana. Any 2022.

Alenka: Abans de sortir de casa, vull saber si has estudiat.

Isaac: El què?

Alenka: Titi, l'examen de català que em vas dir que tenies el divendres.

Isaac: No encara. Demà començaré.

Alenka: Demà serem dimecres, i no tindràs temps.

Isaac: Amb dos dies en tinc de sobres.

Alenka: Hauries de tenir-ho après tot. Has de començar a estudiar una setmana abans com a mínim.

Isaac: Serà que la Berta ho fa.

Berta: A mi no em fiquis amb els teus problemes, eh.

Alenka: Ella ja té els apunts fets per l'examen de biologia que té dilluns que ve.

Isaac: Segur que els hi ha passat la seva millor amiga.

Berta: Mentida, m'ho ha passat en Marc.

Alenka: Bé, Titi, però ja els té. És més espavilada.

Isaac: *[Cridant.]* Ostres, mare, sempre et fixes en les meves coses negatives! Mai em felicites per les positives.

Alenka: Això no és veritat perquè...

Isaac: *[Bruscament s'aixeca de la taula i la interromp.]* N'estic fart, mare, estic cansat i estressat. No t'hauries de queixar, soc un estudiant excel·lent. Mai he tret menys d'un 9 en un examen. I tu, Berta, quina nota has tret a l'última prova? *[Burlant-se'n.]*

Berta: Un... 5.

Isaac: Un 5! *[Cridant.]* L'has renyat, mare?

Alenka: Mh... No.

Isaac: No l'has renyat? De debò? Si jo ara arribo a casa i et dic que he tret un 8 en un examen, et sorprendries, oi?

Alenka: Una mica.

Isaac: I no podria quedar amb els meus amics.

Alenka: *[Mira el mòbil un segon.]* Suposo.

Berta: Amb els teus amics? Això no ho faries.

Alenka: Calla, reina.

Isaac: No, no, mama, deixa-la parlar. Per què dius que no ho faria?

Berta: Perquè no tens amics.

Alenka: Berta, calla, sisplau!

Isaac: *[A la Berta i passant de la mare.]* I tu què saps de la meva vida?

Berta: Mai surts de casa i no parles mai amb ningú.

Isaac: Berta, les coses han canviat molt.

Berta: Doncs jo les veig igual.

Alenka: Prou!

Isaac: Ja està bé, me'n vaig.

Berta: On vas, tu, ara?

Isaac: I a tu què t'importa!

Alenka: *[A part.]* Mai l'he vist tan enfadat.

Isaac: Doncs saps què faré, ara? Demanaré els deures a en Pau.

Alenka: Isaac, no demanis els deures, has d'estudiar...

Berta: *[Interromp la mare]* Qui és en Pau?

Isaac: Un dels meus millors amics.

Silenci.

Berta: *[Es gira de cara a l'Alenka.]* Mare, què toca per sopar?

Isaac: Sempre m'ajuda quan tinc dubtes.

Alenka: *[Es gira de cara a la Berta.]* Sopa i peix.

Isaac: A les tardes sempre em truca per parlar.

Berta: Demà anirem de botigues? Necessito unes sabates noves, que ja no m'agraden les que tinc.

Isaac: *[Enfadat.]* Podeu callar i escoltar-me!

Alenka: També et compraré la dessuadora rosa que em vas dir ahir.

Isaac: Juga amb mi a futbol.

Berta: I el gloss, que se m'ha acabat avui.

Isaac: *[Cridant.]* Voleu callar! La meva vida no us importa, oi? El pare era l'únic que sempre m'escoltava i em comprenia.

Berta: No hi fiquis el pare, ara. No ho emmerdis més.

L'Isaac entra a la seva habitació. Tanca la porta molt bruscament. L'Alenka i la Berta se sorprenden. L'Isaac torna a obrir-la un mica.

Isaac: Perdó.

Berta: Crec que haurem de comprar una nova porta per l'Isaac.

Alenka: No sé què li ha picat.

Berta: Tampoc li hem dit res de dolent.

Alenka: Berta, ens hem passat un xic.

Berta: No.

L'Alenka entra a l'habitació de l'Isaac.

Alenka: Em sap greu.

L'Isaac no respon.

Alenka: Em perdones? T'escolto...

L'Isaac segueix sense respondre.

Alenka: Titi?

La Berta entra a l'habitació.

Berta: No cal que en fagis un drama.

Isaac: Berta, surt de l'habitació.

Berta: No vull.

Alenka: Ens pots explicar el que estaves dient... Si vols.

Berta: Sí, d'aquell tal Pau.

Isaac: Mmmh, d'acord... És un meu amic, sempre m'ajuda quan tinc dubtes, i a les tardes em truca per parlar. Va amb mi a futbol, i molts dies m'acompanya a casa mentre mengem xurros.

Alenka: Algun dia el podries convidar.

Berta: Va al nostre institut?

Isaac: No.

Berta: Ah! Per això no em sona, ja me'l presentaràs.

Isaac: Sí! És molt guapo. Té els cabells rossos, llargs i arrissats, és molt prim i alt.

Berta: Hm. *[Convençuda.]*

Isaac: *[A la mare.]* Puc quedar avui?

Alenka: D'acord, però demà has d'estudiar.

Isaac: Vale!

Alenka: On aniràs?

Isaac: Al Krític

Berta: De vritat et gastaràs més diners amb mangues? I amb qui hi aniràs? Amb en Pau?

Isaac: Vull comprar-me "Mission família Yozakura". I no, hi aniré amb l'Èrik.

Berta: De què el coneixes?

Isaac: Que tu el coneixes?

Berta: No, no.

Isaac: Ah, vale! Un dia vam coincidir al Krític, i vam començar a parlar. I ens vam fer molt amics.

Alenka: Mai ens n'havies parlat.

Isaac: Ja. Potser també vindrà l'Aida.

Alenka: Qui dius?

Isaac: L'Aida.

Alenka: De quina Aida em parles?

Isaac: Mama, la nostra veïna.

L'Alenka mira la Berta.

Berta: Però aquella família es va mudar.

Isaac: No estic pas parlant d'aquella família.

Berta: De quina parles, doncs?

Isaac: De la que hi viu ara. A més, aquella nena es deia Laura, no Aida.

Alenka: Segueixo sense saber de qui parles, però és igual, ja me'ls presentaràs.

Berta: Mare, de vritat no t'importa amb qui queda l'Isaac?

Alenka: No semblen males persones. A més, ja és grandet per saber amb qui es vol ajuntar.

Berta: Però tu això no ho pots saber, què passa si ara queda amb uns camells i venen drogues, eh?

Alenka: Però quines bogeries dius, filla meva. *[Dirigint-se a l'Isaac]* No són pas drogoaddictes, oi?

Isaac: Berta, calla, no saps com són, i no tens dret a opinar sobre ells. No, mama, tranquil·la, no són pas drogoaddictes, seria estrany...

Berta: N'estàs segur?

Alenka: L'Isaac mai s'ajuntaria amb uns nois malvats.

Berta: Mare, sisplau, escolta'm bé.

Isaac: Berta, com vols...? *[Es comença a enfadar.]*

Berta: És que ja no sabem res de tu, ja no ens ho expliques tot com abans.

Alenka: No ens ho vol explicar.

Berta: No té motius per no fer-ho. Deu ser que aquests amics no són tan bons com semblen.

Isaac: Què?

Berta: Que no fas bons amics!

Isaac: Normalment, no poseu atenció al que us comento, per tant, ni m'esforço a fer-ho.

Berta: Excuses.

Isaac: Excuses?

Berta: Sí, excuses.

Alenka: Si us seguiu barallant, no us deixaré quedar a cap dels dos.

Berta: Ei, jo he quedat amb Lluç per anar a veure una pel·lícula, les entrades estan comprades. A mi no em diguis que no puc sortir, eh.

Alenka: Doncs el teu estimat nòvio s'haurà d'esperar.

Berta: Mama!

Isaac: Berta...

Berta: Hm [*Ho accepta*].

Isaac: Tens nòvio?

Alenka: [*A la Berta.*] No l'hi havies dit?

Berta: esclar, què et penses? No t'ho havia dit?

Isaac: No m'ho esperava, això, de tu.

Berta: Mmm...

Isaac: Havíem promès des de petits que sempre m'ho explicaries tot.

Berta: Ho sé, però...

Isaac: I no m'ho has explicat.

Berta: No tinc motius per fer-ho.

Isaac: D'acord, et perdono. I com has dit que es deia?

Berta: Lluc.

Isaac: Lluc Garcia?

Berta: Sí. *[Estranyada.]* El coneixes?

Isaac: El conec.

Berta: Eh que és guapo?

Isaac: Guapo..., però fuma.

Berta: *[A l'Isaac en veu baixa]* La mare que et va parir, Isaac! Pots callar!

Alenka: Que què?

Berta: Moltes persones fumen, mare.

Alenka: No m'agrada aquest rollo, Berta. A més, t'ho vaig preguntar i em vas mentir.

Berta: No ho sabia.

Isaac: Clar que ho sabia.

Alenka: Castigada. Ja li pots dir a en Lluc que no pots anar al cine.

Isaac: Puc anar a buscar l'Aida per marxar al Krític?

Alenka: Ves a buscar l'Aida, me la presentes i marxes.

Isaac: Ara vinc!

L'Isaac surt. La Berta i l'Alenka caminen cap al menjador.

Berta: Mare, em sap greu.

Alenka: La pròxima vegada no em mentiràs.

Berta: Em vaig equivocar.

Alenka: Et vas equivocar. Ves a la teva habitació, a estudiar.

Berta: Pfff, vale... *[Surt.]*

L'Isaac torna al menjador sol.

Isaac: L'Aida.

Alenka: Digue-li que entri.

Isaac: Mare?

Alenka: Que entri!

Isaac: Mare, és aquí.

Alenka: A la cuina?

Isaac: Com que a la cuina?

Alenka: Que si és a la cuina?

Isaac: Aquí, mare. L'Aida!

Alenka: Isaac?

Isaac: Mare? No t'entenc.

L'Alenka s'aixeca de la cadira i li agafa la mà.

Isaac: Què et passa?

Alenka: Isaac, desperta.

Isaac: Mare, no t'entenc.

Alenka: No hi ha ningú a part de nosaltres dos. Després que la Laura es mudés, cap família ha comprat la casa.

L'Isaac queda impactat, no s'ho creu i mira l'Aida fixament.

Isaac: *[Se li fan llàgrimes als ulls.]* Però jo me l'estimo molt, mare. Com pots dir que no la veus? És la meva... *[silenci]* amiga?

Alenka: Ensenya-me'ls. En tens alguna foto?

L'Isaac treu el mòbil i li ensenya un selfie de tots quatre junts.

Alenka: Ho veus?

Isaac: Han desaparegut. No és possible.

Alenka: Mai... hi han estat...

Isaac: Espera, te n'ensenyaré una altra.

Alenka: Aquí també estàs sol.

Isaac: Q... què? Aida, no ho trobes estrany? *[Pausa]* Aida?! *[Cridant]* Aida?!!! *[Es gira de cop i veu que no hi ha ningú.]*

L'Isaac comença a plorar.

El dijous 15 de desembre es va fer una lectura dramatitzada d'aquest text al centre cívic Can Felipa del Poblenou (Barcelona)

Repartiment

Isaac: Tomàs Armengol.

Berta: Aina Galtés i Júlia Márquez.

Alenka: Josa Jové.

Aida: Judit Gutiérrez.

Èrik: Èrik Roma.

Pau: Jan Alier.

Infermera: Manpreet Kaur.

Entrenador: Martí Capdevila.

Acotacions: Bruna Bancells.

Encarregat i assistent: Albert Torras.